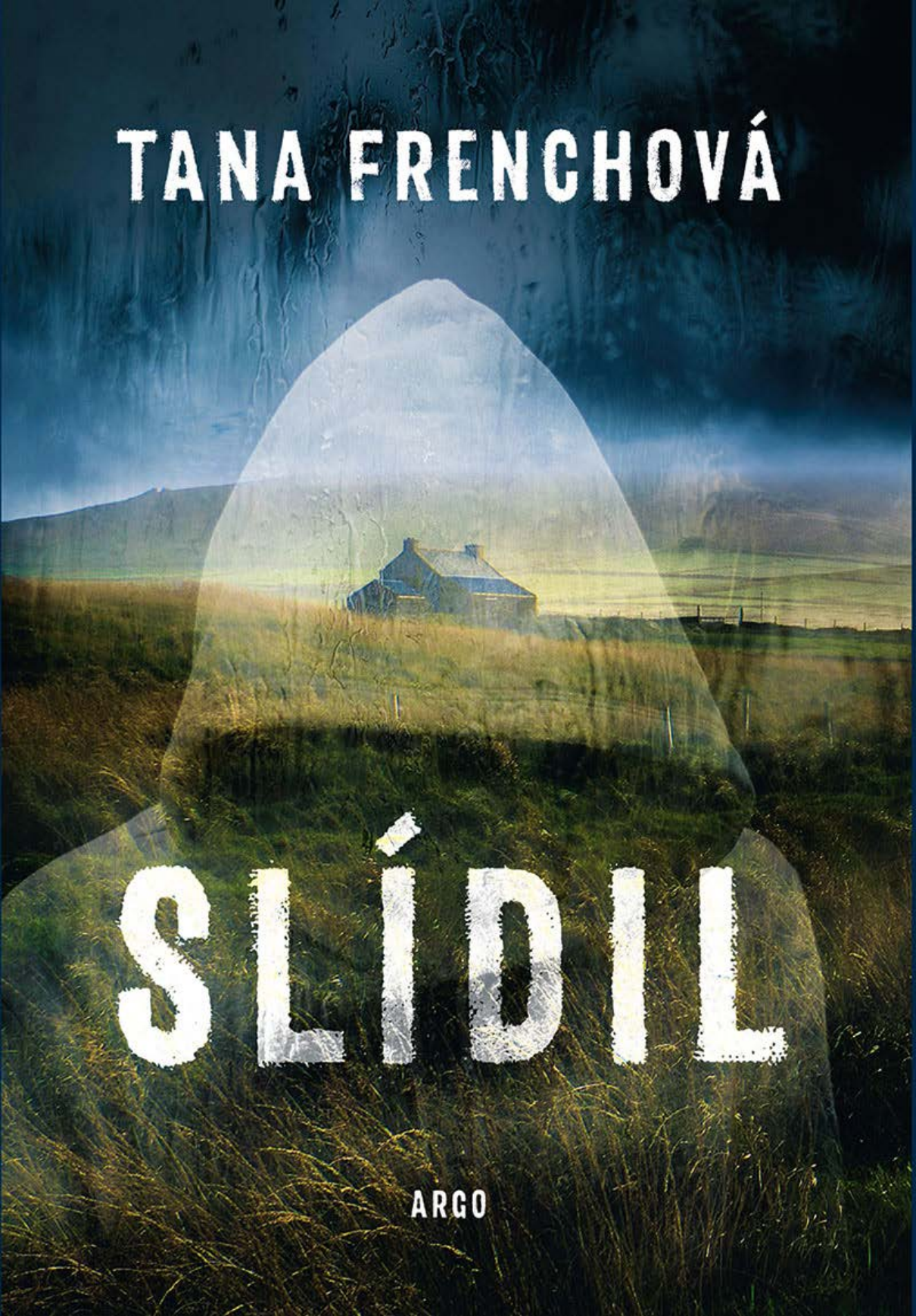

TANA FRENCHOVÁ
SLÍDIL
ARGO

Tana Frenchová

SLÍDIL

Přeložila Jitka Jeníková

Argo

Ukázka elektronické knihy

Pro Ann-Marii

1

Cal vyjde z domu a všimne si, že havrani něco ulovili. Na přerostlé mokré trávě se jich mezi žlutě kvetoucím plevelem mačká šest, poskakují a do něčeho klovou. Ať je to cokoliv, je to malé a ještě se to hýbe.

Cal odloží pytel na odpadky plný cárů tapet. Zvažuje, že by zašel pro lovecký nůž a zkrátil tomu nebohému stvoření utrpení, ale havrani tu sídlili dávno před ním. Bylo by od něj krajně nevhodné jen tak mezi ně napochodovat a začít se plést do jejich záležitostí. Místo toho se posadí na mechem porostlý schod vedle pytle na odpadky.

Má havrany rád. Někde se dočetl, že jsou zatraceně chytří, můžou si na vás zvyknout a dokonce vám nosit dárečky. Už tři měsíce se jim pokouší vlichotit odřezky, které nechává na rozložitém pařezu ve spodní části zahrady. Pozorují ho z břečťanem porostlého dubu, kde mají hnízdo, jak se plahočí trávou, a jakmile odejde do bezpečné vzdálenosti, vrhají se k odřezkům, krákavě je komentují a přetahují se o ně. Dál si však Cala měří cynickým pohledem, a když se k nim pokusí přiblížit, mizí zpátky na dub, odkud se mu pošklebují a shazují mu na hlavu větvičky. Když včera odpoledne strhával v obýváku plesnivou tapetu, přistál na parapetu otevřeného okna elegantní, středně velký havran, zakřičel na něj očividně jakousi nadávku a se smíchem odletěl.

Věc na trávníku sebou škube tak divoce, až se dlouhá stébla rozkývají. Velký táta havran přiskočí blíž, jedno prudké, přesně mířené klovnutí zobákem, a pohyb ustane.

Možná králík. Cal je tu časně po ránu vídá, jak oždibují rosou pokrytou trávu a pak prchají pryč. Musí mít doupata někde vzadu na poli, u dlouhé houštiny lísek a jeřábů. Jakmile dostane zbrojní průkaz, má v plánu zjistit, jestli si pamatuje něco z toho, co ho děda učil o stahování úlovků, stejně jako to, jestli se s ním paličaté internetové připojení uráčí podělit o recept na králičí guláš. Havrani se shlukují, zběsile klovají

a zatínají paťáty, aby si urvali kousky masa, ze stromu se jich slétá čím dál víc a všichni se snaží zapojit do akce.

Cal je chvíli sleduje, natáhne si nohy a přitom krouží ramenem. Při práci na domě zapojuje svaly, na jejichž existenci dočista zapomněl. Každé ráno ho bolí něco trochu jiného, i když část bolesti může nejspíš připsat na vrub spaní na zemi na laciné matraci. Cal je na něco podobného příliš starý a příliš velký, jenže nemá smysl stavět doprostřed všeho toho prachu, vlhka a plísně pořádný nábytek. Koupí si ho, až dá dům do pořádku a přijde na to, kde ho sehnat – o tohle se starávala Donna. Bolest mu ale nevadí. Přináší mu uspokojení a stejně jako puchýře a rostoucí mozoly představuje nepopiratelný, vydřený důkaz toho, jaký život teď vede.

Začíná další dlouhý chladný zářijový večer, na zamračeném nebi ale není ani stopy po západu slunce. Obloha, tvořená různými odstíny šedi, se rozprostírá do nekonečna stejně jako pole, různě zelená podle toho, jak se využívají, rozdělená pásy živých plotů, kamennými zídkami a tu a tam úzkou polní cestou. Daleko na severu se na horizontu táhne pás nízkých hor. Calovy oči si po všech těch letech mezi městskými bloky pořád ještě nezvykly na pohled do takové dálky. Krajina patří k té hrstce věcí, o nichž Cal ví, že ho jejich skutečná podoba nikdy nezklame. Západní Irsko vypadalo na internetu nádherně. A když stojíte přímo uprostřed něj, vypadá ještě líp. Vzduch je hutný jako biskupský chlebíček, jako kdybyste s ním měli dělat něco víc než ho jen dýchat. Možná si ho pořádně ukousnout, nebo si nabrat plnou hrst a rozetřít si ho po obličeji.

Havrani se po chvíli zklidní, mají téměř dojedeno. Cal vstane a znovu zvedne pytel. Havrani po něm vrhají letmé mazané pohledy, a když zamíří do zahrady, vznesou se do vzduchu a s plácáním křídel odnesou nacpaná břicha zpátky na svůj strom. Cal hodí pytel do rohu vedle zarostlého polorozpadlého kamenného přístřešku a zastaví se u havraní večeře. Byl to králík, mládě, i když teď sotva rozpoznatelné.

Pytel nechá u ostatního smetí a zamíří zpátky k domu. Už je skoro u něj, když jeden z havranů vzlétne, rozvíří listí a začne čemusi spílat. Cal se neotočí, ani nezpomalí. Když za sebou zavírá dveře, velice tiše procedí mezi zuby: „*Zkurvy*syn."

Posledních deset dní Cala někdo pozoruje. Trvá to nejspíš už déle, ale hleděl si svého, a stejně jako v komkoliv jiném, i v něm všechen

Ukázka elektronické knihy

ten prázdný prostor kolem automaticky vzbuzoval dojem, že je sám. Mentální poplašná zařízení měl odpojená přesně tak, jak si přál. Pak si jeden den vařil večeři – smažil hamburger na jediném fungujícím hořáku prorezlého sporáku, z repráku iPodu hulákal starý dobrý Steve Earle a Cal ho sem tam doprovodil úderem do imaginárních bubnů –, když se mu najednou rozhořel zátylek.

Calův krk se za pětadvacet let u chicagské policie slušně vycvičil. A on ho bere vážně. Nenuceně přešel kuchyni, pokyvoval si hlavou do rytmu hudby a nakukoval do skříněk, jako by něco hledal, a pak nečekaně přiskočil k oknu: nikde nikdo. Vypnul sporák a vyrazil ke dveřím, ale zahrada byla prázdná. Obešel ji, nad hlavou mu zběsile zářil milion hvězd doplněný úplňkem, všude kolem se rozprostírala pole zalitá bílým světlem a doléhalo k němu soví houkání. Nic.

Cal usoudil, že to muselo být nějaké zvíře, hudba ten zvuk přehlušila, takže ho zaregistroval jen podvědomě. Tma je tu plná života. Několikrát zůstal sedět dlouho po půlnoci venku na schodě, vypil pár piv a poznával noc. Viděl, jak přes zahradu dusá ježek, jindy se tu na pochůzce zastavila elegantní liška a věnovala mu vyzývavý pohled. A jezevec, větší a svalnatější, než by Cal čekal, se chvíli kolébal podél živého plotu, ve kterém pak zmizel, aby o minutu později následovalo vysoké zakvičení, a pak už jen šustění, jak jezevec pokračoval v cestě. Tam venku si mohlo řešit své záležitosti naprosto cokoliv.

Když si šel Cal tu noc lehnout, vyskládal své dva hrnky a dva talíře na parapet a dveře ložnice zatarasil starým stolem. Pak sám sobě vynadal do pitomců, uklidil nádobí a stůl zase odstrkal.

Pár dní nato strhával tapety při otevřeném okně, aby mohl prach létat ven, když najednou ze stromu vystřelili havrani a křičeli na něco v podrostu. To, co za plotem s šustěním prchalo, bylo příliš velké a hlučné, než aby to mohl být ježek, liška, nebo dokonce i jezevec. Než se Cal dostal ven, zmizelo to.

Nejspíš to bylo tak, že děti z okolí se rozhodly trochu si zaslídit kolem nového přistěhovalce. V prťavé vesnici neměly moc co dělat, od nejbližšího zapadákova je dělilo pětadvacet kilometrů. Cal se cítí jako hlupák, že ho vůbec napadlo zvažovat jakoukoliv jinou možnost. Mart, jeho nejbližší soused o kus dál po silnici, zamyká dveře jenom na noc. Když

nad tím Cal povytáhl obočí, Martova tvář s vysokými lícními kostmi se zvrásnila smíchem; chechtal se, až mu tekly slzy. „Rozhlídni se kolem sebe," vyrážel ze sebe a ukazoval na Calův dům. „Co by ti tu kdo kradl? A kdo by to dělal? Že bych se sem jednou ráno vplížil a prohrabal se tvým prádlem, jestli bych nenašel něco, čím bych trochu pozvedl svůj módní vkus?" A Cal se smál taky a ujistil ho, že to by mu určitě neuškodilo, načež mu Mart sdělil, že jeho vlastní mu bohatě stačí, protože momentálně nemá v plánu začít se někomu dvořit, a pustil se do vysvětlování, proč ne.

Jenže určité věci se přece jen stávaly. Nic zásadního, jen takové drobnosti, které dráždily Calův šestý policejní smysl. Motory hnané do otáček ve tři hodiny ráno na vzdálených vedlejších silničkách, takové to hluboké bublavé opakované zavrčení. Hlouček týpků, který tu a tam obsazoval zadní roh hospody. Byli příliš mladí a nevhodně ustrojení a s hlavami u sebe mluvili příliš hlasitě a příliš rychle s přízvuky, jež se tam vůbec nehodily. Nebo to, jak všichni naráz vzhlédli ke dveřím, když Cal vešel, a upřeně na něj civěli o vteřinu déle, než by bylo normální. Dával si pozor, aby nikomu neprozradil, jakou dělával práci, ale už jen to, že je člověk cizinec, může někdy stačit.

Pitomče, nadával si Cal, zapnul pod pánví hořák a zadíval se kuchyňským oknem na zelená pole mizející v šeru a na Martova psa, který klusal vedle ovcí, jež klidně mířily k ohradě. Příliš mnoho let strávených pochůzkami ve špatných čtvrtích způsobilo, že mu i nájemní pomocníci na farmách přišli jako gangsteři.

Deset ku jedné, že jsou to znuděné děti. Cal si i tak začal pouštět hudbu tišeji, aby mu nic neuniklo, a teď uvažuje o tom, že by si pořídil alarm, což ho pěkně štve. Roky se Donna vrhala po ovládání hlasitosti, *Cale, miminko u sousedů se snaží usnout! Cale, paní Scapanskiová je po operaci, myslíš, že potřebuje, abys jí tímhle prorážel bubínky? Cale, co si o nás sousedé pomyslí, že jsme nějací divoši?* Chtěl vlastnit kus země částečně proto, aby si mohl pouštět Stevea Earla tak nahlas, až budou veverky padat ze stromů, a chtěl žít v totální díře částečně proto, aby už nemusel nastavovat žádné alarmy. Teď má například pocit, že si nemůže ani srovnat koule, aniž by se při tom ohlížel přes rameno, což je něco, co by si chlap ve vlastní kuchyni měl mít možnost v klidu udělat. Puberťáci nepuberťáci, musí to nechat plavat.

Doma by to vyřešil pár kvalitními nenápadnými kamerami, z nichž by se záznam uploadoval hezky rovnou do cloudu. Tady i v případě, že by to jeho wi-fi zvládla, o čemž dost pochyboval, se mu představa, že by měl se záznamem zamířit na nejbližší stanici, dvakrát nepozdávala. Netušil, co by tím mohl odstartovat: sousedi ho mohli začít nenávidět, nebo by ten šmírák mohl být policistův bratranec nebo čertvíkdo.

Zvažoval nástražné dráty. Ty jsou nejspíš nezákonné, ale Cal si je docela jistý, že by nepředstavovaly žádný velký problém: Mart mu už dvakrát nabízel, že mu prodá neregistrovanou brokovnici, která se mu jen tak povalovala doma, a všichni jezdili z hospody domů autem. Problém vězel v tom, že Cal neměl ponětí, co by tím mohl uvést do pohybu.

Nebo co už do pohybu uvedl. Když tak poslouchal Marta, začínalo mu docházet, jak jsou tu všechny záležitosti provázané a jak velký si musíte dávat pozor, kam šlapete. Noreen, která vede obchod na krátké ulici lemované z obou stran domy, jež tvoří prakticky celé Ardnakelty, nikdy neobjedná Martovi jeho oblíbené sušenky kvůli jakési komplikované historce, která se odehrála v osmdesátých letech a týkala se jejích strýců, Martova otce a práva pastvy. Mart zase nemluví s farmářem s nevyslovitelným jménem, který žije na opačné straně hor, protože si koupil štěně, jež zplodil Martův pes, ačkoliv k tomu původně nemělo dojít. A tím podobné příběhy nekončí, i když Cal nemá ve všech tak úplně jasno, protože Mart mluví v dlouhých, rozmáchlých smyčkách, a taky proto, že Cal ještě stoprocentně nepochytil místní přízvuk. Líbí se mu, je stejně hutný jako vzduch, s ostrými špičkami, při kterých se mu vždycky vybaví studená řeka a horský vítr, ale celé kusy hovoru mu unikají, rozptyluje ho rytmus, a pak se chytá ještě míň. Pochopil už ale dost na to, aby mu bylo jasné, že kdyby si tu v hospodě sedl na něčí místo, nebo se prošel po špatném kusu země, mohlo to něco znamenat.

Když sem přijel, čekal, že najde sevřené šiky proti cizákovi. Byl s tím smířený, pokud by se mu tedy někdo nepokusil podpálit barák. Nehledal parťáky na golf a nestál o pozvánky na večírky. Jenže to bylo jinak. Lidé se chovali přátelsky. V den, kdy Cal dorazil a začal nosit do domu a z domu věci, se u něj objevil Mart, opřel se o branku a začal vyzvídat, aby mu pak přinesl malou starou ledničku a doporučil mu dobrou prodejnu stavebních materiálů. Noreen mu vysvětlila, kdo je více či méně čí

Ukázka elektronické knihy

bratranec a sestřenice a jak se připojí k místní vodovodní a kanalizační síti, a pak, když se Calovi povedlo ji párkrát rozesmát, mu začala napůl žertem nabízet, že by ho mohla dát dohromady se svou ovdovělou sestrou. Starší chlapi, kteří zjevně žijí v hospodě, přešli od pokývnutí přes komentáře o počasí k zanícenému vysvětlování sportu zvaného hurling, který Calovi směsicí rychlosti, obratnosti a dravosti připomínal hokej, ovšem bez ledu a většiny ochranných prvků. Do minulého týdne měl pocit, že je tu, když ne rovnou vítaný s otevřenou náručí, tak aspoň tolerovaný – asi jako mírně zajímavý přírodní fenomén, třeba lachtan, co se rozhodl žít v řece. Pochopitelně bude vždycky outsider, ale začínal mít pocit, že to tu nikoho nijak zvlášť nebere. Teď už ten pocit nemá.

A tak před čtyřmi dny vyrazil do města pro velký pytel zahradního substrátu. Uvědomoval si tu ironii: kupovat další hlínu, když za své čtyři hektary utratil většinu úspor. Jenže jeho půda je drsná a samá hrouda, plná travních kořínků a ostrých kamínků. Teď však potřeboval jemnější, vlhčí a čistší materiál. Další den vstal před rozedněním a pod každým oknem rozprostřel u vnější zdi domu vrstvu nové zeminy. Nejdřív musel vytrhat trávu a popínavé šlahouny a vysbírat kameny, ale výsledkem byl hezky hladký povrch. Vzduch chladil až na úplné dno plic. Pole kolem něj začínala pomalu světlat, havrani se probudili a pustili se do hašteření. Když se nebe rozjasnilo a ke Calovi dolehlo vzdálené rázné hvízdnutí Martovy píšťalky na psa, zatlačil pytel od substrátu na dno popelnice a šel si udělat snídani.

Další ráno nic, den poté také nic. Musel se posledně dostat blíž, než si myslel, musel je vyděsit. Hleděl si svého a oken a živého plotu si záměrně nevšímal.

Dneska ráno našel pod oknem do obýváku stopy. Kecky, usoudil podle kusů šlápot, většina otisků byla ale příliš rozmazaná a překrývala se, než aby dokázal poznat, jak jsou velké nebo kolik jich je.

Pánvička je rozpálená. Cal na ni hodí čtyři plátky slaniny, masitější a chutnější, než na jakou je zvyklý, a jakmile se začne tuk škvařit, rozklepne dvě vejce. Přejde k iPodu položenému na dřevěném stole, který tu zůstal po předchozích majitelích a na němž Cal jí – momentálně vlastní kromě tohoto jídelního stolu ještě sekretář s odřenou sklápěcí deskou a dvě laminátové židle s tenkými nohami, i ty už tu byly, a naducané

zelené křeslo, které vyhodil Martův bratranec –, a pustí si, nijak zvlášť hlasitě, Johnnyho Cashe.

Ze seznamu věcí, které udělal a mohl jimi někoho naštvat, mu jako hlavní kandidát vychází sama koupě domu. Vybral si ho na internetu, protože k němu patřily pozemky, jen kousek od něj se dalo solidně rybařit a střecha vypadala ve slušném stavu; navíc chtěl zjistit, co jsou zač ty papíry přiskřípnuté v šuplíku stolu na fotce. Cal už hodně dlouho neudělal nic podobně šíleného, což se zdálo jako další dobrý důvod, proč do toho jít. Realitka chtěla třicet pět tisíc. Cal jim nabídl třicet, v hotovosti. Div mu neutrhli ruce.

Tehdy ho nenapadlo, že by o to místo mohl stát ještě někdo jiný. Byl to nízký, šedivý a ničím výjimečný domek postavený ve třicátých letech minulého století, nějakých sto padesát metrů čtverečních, břidlicová střecha a výsuvná okna. Jisté ušlechtilé kouzlo mu propůjčovaly snad jen čtyři velké nárožní kameny a široký kamenný krb. Podle fotek na webovkách v něm nikdo nežil už celé roky, možná desítky let: široké pruhy a velké mapy odlupující se barvy, v pokojích tu a tam zpřevracený tmavohnědý nábytek a plesnivé květované závěsy, stromky rašící u dveří a popínavé rostliny plazící se rozbitým oknem. Od té doby už ale pochopil, že o to místo mohl klidně stát ještě někdo jiný, ačkoliv jeho motivace nemusela být hned zřejmá, a že by to ten někdo, kdo měl pocit, že na to tady měl nárok, mohl brát poměrně vážně.

Cal naskládá jídlo na dva tlusté krajíce chleba, přidá kečup, vytáhne z malinké ledničky pivo a odnese si všechno ke stolu. Donna by mu dala co proto, kdyby viděla, jak se teď stravuje. Jeho aktuální dieta neobsahovala zrovna velké množství vlákniny ani čerstvé zeleniny. Pravda je však taková, že i když žije z pánve a mikrovlnky, shodil pár kilo, a možná i víc než jen pár. Cítí to nejen v pase, je to poznat i na tom, jak se pohybuje: všechno, co dělá, má v sobě překvapivou novou lehkost. Nejdřív ho to znepokojovalo, jako kdyby na něj přestala působit gravitace, ale začíná se mu to líbit.

Může za to pohyb. Cal se chodí každý den na hodinku dvě projít. Nemívá žádný cíl, jde prostě za nosem a seznamuje se s novou krajinou. Spoustu dní prší, ale to mu nevadí: má velkou povoskovanou pláštěnku a místní déšť je úplně jiný, než jaký znal z dřívějška; vypadá jako jemná

měkká nehybná mlha zavěšená ve vzduchu. Často si nechává sundanou kapuci, jen aby mohl tu mlhu cítit na tváři. Kromě toho, že vidí mnohem dál než dřív, teď i víc slyší: občasné zabečení ovce, zabučení krávy nebo volání farmáře jako by k němu doléhaly z mnohakilometrové dálky, slabé a tlumené vzdáleností. Občas zahlédne některého ze zemědělců, jak v dálce na poli něco dělá nebo kolem něj některý prohrká na úzké cestě v traktoru, a to se pak Cal tiskne k rozbujelému živému plotu a zvedá ruku na pozdrav. Míjí statné ženy, které něco vláčejí po dvorcích plných haraburdí, batolata se zarudlými tvářemi na něj zírají skrz branky a ocucávají v nich mříže, zatímco se k němu řítí mohutní psi, aby ho vyštěkali. Občas mu vysoko nad hlavou zakřičí pták nebo z podrostu nečekaně vyrazí bažant, k němuž se dostal příliš blízko. Cal se vracívá domů s pocitem, že udělal správnou věc, když všechno zahodil a přestěhoval se sem.

Vzhledem k tomu, že kromě procházek neodvádí nic jeho pozornost, pracuje Cal v zásadě od rána dlouho do noci na domě. Po příjezdu jako první vymetl mohutné chuchvalce pavučin, prachu, mrtvých brouků a všeho ostatního, co trpělivě pracovalo na tom, aby zabralo každý kousek prostoru. Pak zasklil okna, vyměnil záchodovou mísu a vanu – na oboje se důkladně podíval někdo s kladivem a hluboce zakořeněnou nenávistí vůči sanitárnímu zařízení –, aby nemusel dál kadit do díry v podlaze a mýt se v kýblu. Cal není instalatér, ale vždycky byl šikovný, a když na něj zrovna nekašle internet, má k ruce YouTube plný návodů, jak na věc. Tahle kombinace funguje.

Pak strávil nějaký čas procházením věcí, které se povalovaly v pokojích. Nespěchal, každému kusu věnoval náležitou pozornost. Poslední obyvatelé museli být silně věřící: našel obrázky svaté Bernadety, zklamaně vyhlížející Panny Marie a jakéhosi otce Pia, všechny v úzkých laciných rámečcích zanechané na pospas podstatně méně zbožným dědicům, kteří dopustili, aby jim zežloutly rohy. Obyvatelům chutnalo kondenzované mléko, v kuchyňské skříňce našel pět plechovek, všechny patnáct let prošlé. Měli porcelánové šálky s růžovým potiskem, zrezivělé rendlíky, stočené voskované ubrusy, sošku dítěte v červeném rouchu a s korunkou – ulomená hlavička byla přilepená k tělu –, krabici od bot ukrývající pár staromódních pánských polobotek zvrásněných od

nošení a vyleštěných tak, že se pořád ještě blyštěly. Cala překvapilo, že nenarazil na žádné důkazy přítomnosti nezvaných teenagerů, žádné prázdné plechovky od piva, vajgly nebo použité kondomy, žádné graffiti. Usoudil, že pro ně tohle místo musí být příliš odlehlé. Tehdy mu připadalo, že to je jenom dobře. Teď už si tím není tak jistý. Možnost, že by se tu občas nějaký ten teenager objevil, aby obhlédl místo, kam by se mohl chodit poflakovat, mu přišla podstatně lákavější než jakákoliv jiná.

Papíry ve stole se ukázaly jako nijak zvlášť zajímavé: články vytrhané z novin a časopisů, složené do úhledných obdélníků. Cal se mezi nimi snažil najít nějaké pojítko, ale nepovedlo se mu to. Věnovaly se mimo jiné dějinám skautské organizace, pěstování hrášku, nápěvům pro irské flétny, irským mírovým sborům působícím v Libanonu a receptu na něco nazvaného velšský sýrový toust. Cal si je schoval, koneckonců ho sem vlastně svým způsobem přivedly. Většinu ostatních věcí vyházel, a to včetně závěsů, což mu teď připadalo jako špatný nápad. Zvažoval, že by je zkusil vylovit z hromady pytlů s odpadky, která mu vyrostla za kůlnou, jenže touhle dobou je stejně už nejspíš nějaké zvíře rozkousalo nebo si je označkovalo.

Vyměnil okapy, vylezl na střechu, kde z komína sklidil slušnou úrodu žlutě kvetoucího plevele, obrousil a nalakoval staré dubové podlahy a momentálně pracuje na zdech. Poslední obyvatel měl, pokud šlo o výmalbu, překvapivě nekonvenční vkus, anebo někde sehnal pár plechovek laciné barvy. Calova ložnice bývala temně indigová, dokud se vlhkost nepostarala o pár plesnivých fleků a map odhalené omítky. Menší ložnice měla stěny světle mentolové a v obývací části předního pokoje někdo naplácal na zvlněnou tapetu rezavou rudohnědou. Co přesně se dělo v kuchyni, se dalo jen stěží odhadnout. Zdálo se, že se ji možná někdo snažil obložit dlaždicemi a pak si to rozmyslel, a koupelnu se nikdo vykachlíkovat ani nepokusil: tvořila ji malinká krychle přilepená k zadní části domu s omítnutými stěnami a pozůstatky zeleného koberce, jenž víceméně zakrýval holá prkna. Vypadala, jako kdyby ji zbudovali mimozemšťané, kteří se doslechli o věci nazývané koupelna, ale podrobnosti jim zůstaly utajené. Když se Cal se svými sto třiadevadesáti centimetry nacpal do vany, měl kolena v podstatě pod bradou. Jen co místnost obloží, přidělá do ní držák na sprchu, ale to může počkat. Chtěl

vymalovat, dokud mu počasí umožňovalo nechat otevřená okna. Už teď měl za sebou dny, jeden nebo dva, kdy nebe mělo temně šedivou barvu, ze země vzlínal chlad a kdy se mu vítr, který už urazil stovky kilometrů, prohnal domem, jako kdyby mu vůbec nestál v cestě: varování, jak bude vypadat zima. Z internetu věděl, že nebude ani v nejmenším připomínat chicagský mráz a haldy sněhu. Tušil, že bude mít specifickou podobu, bude tvrdá a neúprosná, s náznakem prohnanosti.

Cal si během jídla prohlíží denní porci práce. Tapeta během let na některých místech srostla se zdí, takže strhávání zabere dost času, ale už má ve víc než polovině pokoje holou omítku. Zeď kolem mohutného kamenného oblouku nad krbem je pořád ještě pokrytá rezavou rudohnědou. Překvapí sám sebe, když si uvědomí, že svým způsobem se mu místnost v tomhle stavu líbí. Má určitého ducha. Cal není žádný umělec, ale kdyby byl, nejspíš by ji takhle nějaký čas nechal a namaloval tu pár obrazů.

Má v sobě polovinu porce a pořád o tom ještě uvažuje, když se mu znovu rozhoří zátylek. Tentokrát dokonce zaslechne zvuk, který to spustil: nepatrné nemotorné zaškrábání, které v podstatě okamžitě utichne, jako kdyby se někdo zatoulal do podrostu pod oknem a vzápětí se zarazil.

Cal si beze spěchu pořádně ukousne ze sendviče, spláchne to dlouhým lokem piva a setře si pěnu z kníru. Zašklebí se, nakloní se dopředu, krkne si a odloží talíř na stůl. Zvedne se ze židle, prokřupe si krk a zamíří na záchod. Cestou si rozepíná pásek.

Okno v koupelně se otevírá tak hladce a tiše, jako kdyby mu nastříkal panty WD-40, což taky udělal. Cal taky trénoval šplhání po záchodové nádržce a ven oknem a dokáže to podstatně hbitěji, než by kdokoliv od člověka jeho velikosti očekával. To nic nemění na faktu, že s prací pochůzkáře sekl i proto, že už měl plné zuby šplhání po absurdních předmětech ve snaze chytit zoufalce, kteří dělali bezdůvodný bordel, a rozhodně se k tomu nehodlal vracet. Přistane na zemi vedle domu, srdce mu tluče ve známém loveckém rytmu. O rám okna si sedřel zadek a je čím dál naštvanější.

To nejlepší, co se mu podaří nahmátnout, je kus trubky, která zbyla z opravy koupelny a skončila ve křoví. I když ji svírá v dlani, přijde si beze zbraně pořád příliš lehký, jako nahý. Chvilku klidně stojí, nechává

oči, aby si přivykly, a naslouchá, ale noc je plná různých zvuků a on nedokáže vybrat jeden, který by mu připadal důležitější než ostatní. Setmělo se, na nebi září měsíc, ostrý srpek, přes který se honí cáry mraků, zdroj mdlého, nespolehlivého světla a příliš velkého množství stínů. Cal sevře trubku a v nacvičeném kompromisu mezi rychlostí a neslyšností zamíří k rohu domu.

Pod oknem do obýváku se krčí hromádka hutnější tmy, nehýbe se, hlavu má tak akorát vysoko, aby viděla přes parapet. Cal si ji pečlivě prohlíží, tak dobře, jak jen to je možné, tráva kolem ní je prázdná: vypadá to, že je sama. V pruhu světla dopadajícím z okna zahlédne hlavu na ježka a červenou šmouhu.

Cal odhodí trubku a zaútočí. Chystá se po šmírákovi skočit, přišpendlit ho k zemi a pak se rozhodnout, co dál, jenže se mu smekne noha na kameni. Během vteřiny, kdy se snaží znovu získat rovnováhu, postava vyskočí a začne utíkat. Cal vyrazí do téměř naprosté tmy, popadne prchajícího za paži a vší silou jí škubne k sobě.

Týpek k němu připlachtí příliš snadno, paži má navíc tak útlou, že ji Cal hravě obemkne prsty. Je to dítě. S tím vědomím uvolní o trošku sevření. Dítě se rve jako rys, zasyčí a zakousne se Calovi do ruky.

Cal zařve. Dítě se mu vyškubne a vyrazí přes zahradu jako raketa, v trávě nejsou jeho kroky téměř slyšet. Cal se rozběhne za ním, ale návštěvník vzápětí zmizí v klikatých stínech houští lemujícího cestu, a když na to místo Cal dorazí, je pryč. A tak se prodere křovím a rozhlédne se nalevo napravo po cestě, kterou měsíční stínohra s živým plotem zúžila na pouhou stužku. Nic. Hází tedy do okolního houští všemi směry kamení ve snaze kluka vystrnadit: nic.

Pochybuje, že by měl kluk nějaké posily – křičel by, ať už o pomoc nebo aby je varoval –, ale stejně pro jistotu oběhne kolečko kolem zahrady. Havrani nerušeně spí. Pod oknem do obýváku objeví v hlíně nové stopy, stejné šlápoty jako minule; jinak nikde nic. Pak se schová do temného stínu kůlny a dlouho čeká, snaží se zklidnit dech, ale v žádné části živého plotu nic nezašustí a přes pole se neplíží žádný stín. Byl tu jen jeden vetřelec, pouhé dítě. A nevrátí se, alespoň ne dneska v noci.

Vevnitř se podívá na ruku. Dítě ho pěkně zřídilo: tři zuby pronikly kůží a z jednoho místa teče krev. Cala už jednou pokousali, když byl

Ukázka elektronické knihy

ve službě, což vedlo k víru papírování, výslechů, krevních testů, právního popotahování, léků a měsíce trvajících návštěv soudu, dokud byl ochotný vést v patrnosti, co po něm zase chtějí. Prostě jen na vyžádání předložil pokousanou paži nebo se pod něco podepsal. Najde lékárničku a chvíli si máchá ruku v dezinfekci, potom si ji přelepí náplastí.

Vystydlo mu jídlo. Strčí ho do mikrovlnky a odnese zpátky ke stolu. Johnny Cash dál zpívá, hlubokým, rozechvělým hlasem teskní po ztracené Rose a ztraceném chlapci, jako kdyby sám byl už duch.

Cal se necítí tak, jak by čekal. Doufal přece, že v nejlepším případě zjistí, že jsou to akorát děti, které špehují cizáka. Představoval si, že za nimi zavolá pár vágních výhrůžek, zatímco budou utíkat, pokřikovat a smát se a přes rameno po něm hulákat sprosťárny, a on pak zavrtí hlavou a vrátí se dovnitř, bude u toho spílat dnešní mládeži jako nějaký starý prďola, a tím to celé skončí. Možná se ta banda tu a tam vrátí pro nášup, ale s tím Cal neměl v zásadě žádný problém. Mezitím se bude věnovat rekonstrukci, pouštět si nahlas hudbu a rovnat si koule, kdykoliv se mu zachce, a šestý policejní smysl zase hezky šoupne k ledu, kam patří.

Akorát že neměl pocit, že by to tímhle skončilo a že jeho policejní čuch zůstane zmrzlý. Děti, které by si chtěly vystřelit z cizáka, by dorazily ve skupince, chovaly by se rozjíveně, povzbuzené vlastní odvahou jako kofeinem. Myslí na to, jak nehybný byl ten kluk pod oknem, jak tichý, když ho Cal popadl; myslí na tu hadí zuřivost při kousnutí. Ten kluk si nedělal legraci. Měl ke své návštěvě důvod. Vrátí se.

Cal dojí jídlo a umyje nádobí. Připíchne k oknu v koupelně plachtu a rychle se umyje. Pak leží potmě na matraci s rukama za hlavou, dívá se z okna na nebe poseté hvězdami a poslouchá, jak se kdesi v polích o něco perou lišky.

Ukázka elektronické knihy